

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong nhiều năm ròng rã, mỗi lần ngồi chờ đến phiên xuất trại để lao động khổ sai, tôi có dịp ngắm những tù nhân đi từng hàng dài, mặt cúi gằm xuống, mũ và mắt kính cầm trên tay trông thật thiếu não. Tôi liên tưởng đến những hàng dài nô lệ phục dịch cho những công trình vĩ đại như đền Angkor (Đế Thiên Đế Thích) ở Campuchia, điện Taj Mahal ở Ấn Độ, Kim Tự Tháp ở Ai Cập, Vạn Lý trường Thành ở Trung Hoa...Càng ngưỡng mộ những công trình ấy, lòng tôi càng ngậm ngùi trước những thảm kịch đã xảy ra trong lịch sử nhân loại. Khi có ai gọi lại những những nỗi thống khổ chồng chất trên hàng triệu nhân mạng đã bị vùi lấp dưới những kỳ quan ấy, thì dưới vẻ vinh quang của những kiệt tác nói trên đều có nhuộm máu.

Ngày hôm nay biết bao kỹ sư và kiến trúc sư không ngớt ca ngợi và thán phục những công trình ấy. Nhưng riêng tôi vẫn bị ám ảnh về cảnh tượng những đoàn người đông như kiến cỏ, từng bước xây dựng nên các công trình ấy. Chỉ riêng cái Taj Mahal đã cần đến hơn hai mươi ngàn nhân công ròng rã trong suốt 22 năm, vậy thì Vạn Lý Trường Thành chắc con số lên đến hàng chục triệu con người !

Bài đọc I của thánh Gióp tuần này khiến tôi trầm nghĩ, vào những buổi chiều, những tên chỉ huy công trình nhốt đám người đáng thương ấy chồng chất vào các căn trại chật hẹp hôi hám. Có ai chết vì kiệt lực hay vì bệnh hoạn trong đêm đó ? Có ai mơ ước được một chút lòng nhân từ để sống xứng đáng kiếp con người ? Có ai không ngủ được trần trọc lắng nghe tiếng rên siết than van hoà với tiếng ho khô khan đến đứt ruột ? Có ai ho ra máu ? Có ai bị lên cơn sốt ? Mặc kệ ! Những kẻ đáng thương ấy không được đối xử như những con người, chỉ còn là những cỗ máy sẵn sàng bị nghiền nát cách tất tưởi rồi âm thầm ra đi vô danh táng. Hết mặt trời ló dạng, họ lại phải tiếp tục nai lưng ra mà lao nhọc, ngày này qua tháng khác cho đến lúc lìa đời !

Không ai biết rõ số nhân mạng đã hy sinh cho các công trình vĩ đại đó. Họ cũng là những con người như tôi, như mỗi người chúng ta, có xác độc nhất vô nhị, có hồn siêu linh bất tử. Giờ này họ ở đâu ? Ôn cứu chuộc đã đến với họ bằng cách nào ? Nếu tôi tin rằng Chúa thương yêu tôi thì Chúa có yêu thương những con người đã chết trong các trại tập trung hủy diệt của Đức Quốc Xã hay trong các trại tù Cộng Sản khắp Việt Nam ? Riêng trại A.20 Xuân Phước đã có quá nhiều người chết, Chúa có yêu thương những anh em đó không ? Chúa có yêu thương các tôi trung của Ngài như các cha Nguyễn Văn Vàng, Nguyễn Huy Chương, Nguyễn Quang Minh và Nguyễn Luân không ? Câu trả lời là Chúa vẫn yêu thương và mãi mãi yêu thương.

Vâng, Chúa vẫn một lòng yêu thương nhưng vấn đề nằm ở phía con người có yêu thương nhau không. Chỉ vì tham vọng của mình mà làm cho biết bao người điêu linh, khốn khổ, mất mạng. Tôi càng nghiệm thấy sự chí lý của câu : *“Thiên tác nghiệt do khả vi, tặc tác nghiệt bất khả hoạt”* (Man-made disasters are much more terrible than natural disasters). Thật vậy nạn nhân của sóng thần và động đất không thể sánh với nạn nhân của Tần Thủy Hoàng, của Shah Jahan, của Hitler, của Stalin, của Mao Trạch Đông, của Hồ Chí Minh, của Pol Pot, của Kim Chung Nhật.... đã làm hàng trăm triệu người vong mạng.

Ai không có tình yêu thương phổ quát thì làm sao có lòng bác ái chân thật. Ai thương người Việt mà ghét người Miên, thương người Tây mà ghét người Tàu, thương người Mỹ mà ghét người Châu Phi...thì chưa có lòng bác ái theo đúng tinh thần của Kitô-Giáo. Ai vì bênh vực người thợ thuyền lại đi giết giới chủ nhân một cách bất công, vì thương người làm nông mà trừ ếm giới kẻ sĩ bằng những thủ đoạn mờ ám, kẻ ấy không bao giờ có lòng bác ái ! Dù rất cho mình là đạo đức, nhưng ai thương chị A mà ghét thậm tệ chị B, mà không thể tha thứ cho bác C, mà khinh miệt anh X....người đó hãy xét lại lòng đạo đức của mình.

Tôi đã từng sống kiếp tù, đã từng khổ sai như nô lệ, đã từng bị mắng chửi ngược đãi, đã từng chứng kiến những cái chết tất tưởi quanh mình, đã từng rơi xuống hố sâu nhất của xã hội...nên tôi càng trân quý mạng sống con người hơn. Tôi vẫn xin Chúa một điều là : Nếu con không thương yêu hết mọi người, thì xin cho con đừng bao giờ ghét bỏ bất kỳ ai. Xin cho con chỉ ghét những điều ác, điều xấu chứ không ghét những con người đã làm những điều ấy. Ghét người là ghét Chúa, làm hại người là xúc phạm Chúa. Nếu lòng con còn ghét ai thì đó là một thứ bệnh tâm linh rất khó chữa. Chỉ có Chúa đến bên con, cầm tay con mà đỡ dậy, như Ngài đã từng đến bên giường bà mẹ vợ ông Simon, cầm lấy tay bà mà chữa bà lành bệnh để bà chỗi dậy phục vụ trong yêu thương. Xin cho từng phần tử trong Cộng Đoàn chúng con biết yêu thương nhau.